

хорової симфонії, презентованих у різних видових та структурно-семантичних модифікаціях.

Новаційне трактування хорових жанрів китайськими композиторами набуває значення у зв'язку з тенденцією оновлення тематики (при збереженні константного значення творів національно-патріотичної спрямованості), поглиблення аспектів індивідуально-особистісного бачення та урізноманітнення художніх прийомів відображення явищ дійсності, що супроводжується активним пошуком нових вокально-хорових виражальних ресурсів, які дозволяють розкрити у творі нові грані образно-емоційного змісту.

В авторській системі творчості китайських композиторів та репертуарі співочих колективів Піднебесної з'являються художньо виразні а *carpell*'ні твори, відзначені ускладненістю й насиченістю хорової фактури, наявністю збагаченої виражально-виконавської палітри, що сягає якості вокального «оркестру» з розвинутою тембровою драматургією, утвореною шляхом гнучкого застосування можливостей мішаного хорового складу та оригінального міксування співочих партій. Поширюється практика театралізації хорових жанрів у китайській музиці, що долає складені стереотипи у сприйнятті цієї сфери та збагачує простір а *carpell*'ної хорової творчості екстрамузичними чинниками, оригінальними ігровими елементами, які, завдяки утвореному аудіовізуальному комплексу, розширюють характер сприйняття та смисловий потенціал взірців хорового мистецтва.

Лу Туңцзе

СПЕЦИФІКА ВІДДЗЕРКАЛЕННЯ МУЗИЧНО-ПОЕТИЧНОГО ДІАЛОГУ В УКРАЇНСЬКІЙ КАМЕРНО-ВОКАЛЬНІЙ ЛІРИЦІ

Lu Tonqjie

SPECIFICITY OF REFLECTION OF MUSICAL AND POETIC DIALOGUE IN UKRAINIAN CHAMBER AND VOCAL LYRICS

Камерно-вокальна музика — одна з найпоширеніших та пріоритетних сфер в українському мистецтві, що не втрачає своєї актуальності у композиторській та виконавській творчості сьогодення. Пройшовши складний шлях самоідентифікації та семантичної еволюції в українській культурі, жанри камерно-вокальної лірики (від пісенних взірців, пісні-романсу, власне романсу до вокальних циклів, сольної кантати та ін. явищ) на різних етапах своєї художньої історії набули особливого значення внаслідок опори на національні музичні архетипи, ментальні джерела, пов'язані з фольклорними традиціями, народнопісенним мелосом. Водночас зазначені різновиди отримали здатність до широкого відтворення глибоких індивідуально-особистісних настроїв, психологічних переживань, а також утілення загальнолюдської, універсальної проблематики, роздумів про буття й подолання трагізму життя в пошуках вічної гармонії.

Науково-теоретичне осягнення творів камерно-вокальної царини має певну специфіку, зумовлену формуванням її художніх закономірностей на перетині декількох систем, що розкривають природу смислової взаємодії музики й поезії, та є свідченням відкритості інтонаційного мистецтва до діалогу зі словом у прагненні розширити межі своїх художньо-комунікативних і виразових можливостей шляхом виходу у структурно-семантичний простір іншої (вербальної) мови.

Камерно-вокальні твори українських композиторів ХХ — поч. ХХІ ст. віддзеркалюють багатогранність художньо-стильових напрямів, властивих мистецтву цього хронологічного періоду, та розкривають різновекторність індивідуально-авторських пошуків музично-поетичного синтезу, здійснених презентантами декількох творчих генерацій. У художній структурі взірців камерно-вокальної музики висвітлюється опора на різні образно-сміслові та інтонаційні джерела, жанрові моделі та їх модифікації, виявляється застосування розмаїття композиторських технік, мовностилістичних прийомів та принципів втілення багатозначної семантики поетичних першоджерел.

Концентрація творчої уваги в камерно-вокальній музиці до найточнішої деталізації вербального тексту й оригінальності застосування виразових засобів, скерованість на трансляцію ліричних емоцій і різноманітних градацій душевних станів сприяють акцентуації у виконавському тлумаченні психоемоційного та вокально-технологічного аспектів, особливостей співочого звуковедення тощо.

Важливу роль у віддзеркаленні музично-поетичного діалогу, поєднанні вербального та музичного текстів, метроритмічних властивостей музики і поезії є звернення до силабічної, невматичної та мелізматичної організації, застосування різних типів вокалізації слова (кантиленність, речитативність, мелодекламаційність та їх міксування тощо). Серед прийомів індивідуального відбиття поезії в музичному просторі вокальних творів є дотримання інтонаційних зв'язків між вокальною та інструментальною складовими, специфіки звуконаслідування та навантаження інструментальної партії функцією вираження смислових підтекстів поетичних джерел.

Створена в різні періоди, українська камерно-вокальна музика віддзеркалює різні грані утілення вокально-поетичного синтезу у творах ліричного, лірико-жанрового, лірико-філософського змісту, демонструє звернення до гротесково-сатиричної та гумористичної образної сфер, різних фольклорних традицій (національної та інонаціональних культур, зокрема Сходу). Презентовані яскравими композиторськими індивідуальностями, наділеними самобутніми стильовими ознаками, українські камерно-вокальні твори, створені в різні часи, формують, разом з тим, цілісне уявлення про національну своєрідність творчого методу митців у роботі зі словом, розкривають полігранність інтерпретації літературних текстів у вітчизняній культурі.

Чжоу Ні

**ЮДЖА ВАНГ ЯК ПРЕЗЕНТАНКА СИНТЕЗУ ФОРТЕПІАННИХ
ВИКОНАВСЬКИХ СТИЛІВ «ВЕН» І «ВУ»**

Zhou Ni

**YUJA WANG AS A PRESENTER OF THE SYNTHESIS
OF PIANO PERFORMING STYLES “WEN” AND “WU”**

Двома основними стилями в китайській музичній естетиці, зокрема у китайській фортепіанно-педагогічній літературі, вважаються стиль «Вен», який характеризується як «спокій», і «Ву», що трактується як «войовничий».